

Arrest

nr. 307 457 van 29 mei 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juli 2023 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op 27 juli 2023 wordt deze akte aan de verzoeker ter kennis gebracht. Zij luidt als volgt:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: K. (...)

Voornaam: I. (...)

Geboortedatum: (...).1986

Geboorteplaats: Z. (...)

Nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 28.03.2023 werd betrokkene veroordeeld voor de correctionele rechtbank van Dendermonde voor gewone diefstal tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 1 jaar met uitstel 5 jaar. Uit het vonnis blijkt dat er in verschillende C. (...) in Vlaanderen verschillende inktpatronen, hoofdtelefoons/oortjes en tabak werden gestolen. Betrokkene werd op 06.06.2023 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor gewone diefstal, bendevoorming-deelname en poging gewone diefstal. Feiten waarvoor hij later mogelijks nog veroordeeld kan worden. Betrokkene betaalde op 27.07.2023 een borgsom. De feiten, indien bewezen, getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid, een manifest gebrek aan respect voor de eigendom van derden evenals een gebrek aan normbesef, waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Het plegen van vermogensdelicten zorgt onmiskenbaar voor een onveiligheidsgevoel bij de Een dergelijke attitude wijst op een gevaarlijke antisociale handelwijze van de betrokkene ingegeven om op een gemakkelijke wijze aan geld te geraken en zo in zijn onderhoud te kunnen voorzien, gelet op het feit dat de betrokkene over geen enkele officiële bron van inkomsten beschikt. In deze omstandigheden levert de betrokkene een manifest gevaar op voor de openbare orde. Ook stelt het aanhoudingsmandaat dat betrokkene gewag maakt van een verslavingsproblematiek. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten en het herhalende karakter, kan betrokkene worden geacht de openbare orde opnieuw te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene vulde op 24.05.2023 zijn formulier "hoorrecht" in. Hij verklaarde op het moment van het invullen reeds 15 dagen in België te verblijven. Hij verklaarde via de trein en een visum van Polen in België terecht gekomen te zijn. Hij verklaarde dat zijn paspoort en zijn visa van Polen in de gevangenis liggen. Hij verklaarde pijn te hebben aan zijn been en dat dit hem zou belemmeren om te reizen en of terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene legt echter geen documenten voor om deze beslissing te staven. En bij gebrek aan bewijs kan deze verklaring een verwijdering niet verhinderen. Hij verklaarde geen duurzame relatie in België te hebben. Hij verklaarde familie te hebben in België, maar hij deelt geen namen, geen band en beweert de adressen en telefoonnummers niet te kennen. Er kan opgemerkt worden dat betrokkene op heden geen bezoek in de gevangenis ontvangt van zijn familie. Ook werden er geen familiale contacten opgenomen in de bezoektolating van de gevangenis. Bovendien beperkt het EVRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn "familie".

Hij verklaarde een minderjarige zoon te hebben in België nl. K. L. (...), geboren op (...).2009. Uit nazicht van de registers blijkt dat zijn zoon niet gekend is in het Rijk. Hieruit kan afgeleid worden dat zij nooit een verblijf voor een periode langer dan 3 maanden aangevraagd hebben in België en dus niet permanent in België verblijven. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit afgeleid kan worden dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied.

Betrokkene verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Georgië omdat hij in België behandeld moet worden voor zijn been. In Georgië heeft hij geen werk en schulden. Zoals reeds besproken legt betrokkene geen medische bewijsstukken voor ter staving van zijn medische verklaring. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Wat betreft de verklaring dat betrokkene niet kan terugkeren omwille van zijn schulden en het feit dat hij geen werk heeft kan worden

opgemerkt dat deze verklaring op het eerste zicht geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Bovendien verzocht betrokkene op heden geen internationale bescherming in het Rijk. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan bijgevolg dan ook niet worden waargenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1*: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 19.05.2023 (datum opsluitingsfiche) in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Op 28.03.2023 werd betrokkene veroordeeld voor de correctionele rechtbank van Dendermonde voor gewone diefstal tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 1 jaar met uitstel 5 jaar. Uit het vonnis blijkt dat er in verschillende C. (...) in Vlaanderen verschillende inktpatronen, hoofdtelefoons/oortjes en tabak werden gestolen. Betrokkene werd op 06.06.2023 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor gewone diefstal, bendevoorming-deelname en poging gewone diefstal. Feiten waarvoor hij later mogelijks nog veroordeeld kan worden. De feiten, indien bewezen, getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid, een manifest gebrek aan respect voor de eigendom van derden evenals een gebrek aan normbesef, waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Het plegen van vermogensdelicten zorgt onmiskenbaar voor een onveiligheidsgevoel bij de Een dergelijke attitude wijst op een gevaarlijke antisociale handelwijze van de betrokkene ingegeven om op een gemakkelijke wijze aan geld te geraken en zo in zijn onderhoud te kunnen voorzien, gelet op het feit dat de betrokkene over geen enkele officiële bron van inkomsten beschikt. In deze omstandigheden levert de betrokkene een manifest gevaar op voor de openbare orde. Ook stelt het aanhoudingsmandaat dat betrokkene gewag maakt van een verslavingsproblematiek. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten en het herhalende karakter, kan betrokkene worden geacht de openbare orde opnieuw te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen: Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 28.03.2023 werd betrokkene veroordeeld voor de correctionele rechtbank van Dendermonde voor gewone diefstal tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 1 jaar met uitstel 5 jaar. Uit het vonnis blijkt dat er in verschillende C. (...) in Vlaanderen verschillende inktpatronen, hoofdtelefoons/oortjes en tabak werden gestolen. Betrokkene werd op 06.06.2023 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor gewone diefstal, bendevoorming-deelname en poging gewone diefstal. Feiten waarvoor hij later mogelijks nog veroordeeld kan worden. De feiten, indien bewezen, getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid, een manifest gebrek aan respect voor de eigendom van derden evenals een gebrek aan normbesef, waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Het plegen van vermogensdelicten zorgt onmiskenbaar voor een onveiligheidsgevoel bij de Een dergelijke attitude wijst op een gevaarlijke antisociale handelwijze van de betrokkene ingegeven om op een gemakkelijke wijze aan geld te geraken en zo in zijn onderhoud te kunnen voorzien, gelet op het feit dat de betrokkene over geen enkele officiële bron van inkomsten beschikt. In deze omstandigheden levert de betrokkene een manifest gevaar op voor de openbare orde. Ook stelt het aanhoudingsmandaat dat betrokkene gewag maakt van een verslavingsproblematiek. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten en het herhalende karakter, kan betrokkene worden geacht de openbare orde opnieuw te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn

Betrokkene verblijft minstens sinds 19.05.2023 (datum opsluitingsfiche) in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 19.05.2023 (datum opsluitingsfiche) in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken.

Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, G. V. (...), adviseur-generaal, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Mechelen om betrokkene vanaf 27.07.2023 te doen opsluiten.

(...)"

Uit de bewoordingen van de bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Blijkens het voorliggende verzoekschrift wordt enkel beroep ingediend tegen de in de bijlage 13septies vervatte beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg de eerste bestreden beslissing.

Op 27 juli 2023 beslist de gemachtigde tevens om aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Dit inreisverbod is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 27 juli 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : K. (...)

voornaam : I. (...)

geboortedatum : (...).1986

nationaliteit : Georgië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 27.07.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem/haar een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 28.03.2023 werd betrokkene veroordeeld voor de correctionele rechtbank van Dendermonde voor gewone diefstal tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 1 jaar met uitstel 5 jaar. Uit het vonnis blijkt dat er in verschillende C. (...) in Vlaanderen verschillende inktpatronen, hoofdtelefoons/oortjes en tabak werden gestolen. Betrokkene werd op 06.06.2023 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor gewone diefstal, bendevoorming-deelname en poging gewone diefstal. Feiten waarvoor hij later mogelijks nog veroordeeld kan worden. Betrokkene betaalde op 27.07.2023 een borgsom. De feiten, indien bewezen, getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid, een manifest gebrek aan respect voor de eigendom van derden evenals een gebrek aan normbesef, waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Het plegen van vermogensdelicten zorgt onmiskenbaar voor een onveiligheidsgevoel bij de Een dergelijke attitude wijst op een gevaarlijke antisociale handelswijze van de betrokkene ingegeven om op een gemakkelijke wijze aan geld te geraken en zo in zijn onderhoud te kunnen voorzien, gelet op het feit dat de betrokkene over geen enkele officiële bron van inkomsten beschikt. In deze omstandigheden levert de betrokkene een manifest gevaar op voor de openbare orde. Ook stelt het aanhoudingsmandaat dat betrokkene gewag maakt van een verslavingsproblematiek. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten en het herhalende karakter, kan betrokkene worden geacht de openbare orde opnieuw te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene vulde op 24.05.2023 zijn formulier "hoorrecht" in. Hij verklaarde op het moment van het invullen reeds 15 dagen in België te verblijven. Hij verklaarde via de trein en een visum van Polen in België terecht gekomen te zijn. Hij verklaard dat zijn paspoort en zijn visa van Polen in de gevangenis liggen Hij verklaarde pijn te hebben aan zijn been en dat dit hem zou belemmeren om te reizen en of terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene legt echter geen documenten voor om deze beslissing te staven. En bij gebrek aan bewijs kan deze verklaring een verwijdering niet verhinderen. Hij verklaarde geen duurzame relatie in België te hebben. Hij verklaarde familie te hebben in België, maar hij deelt geen namen, geen band en beweert de adressen en telefoonnummers niet te kennen. Er kan opgemerkt worden dat betrokkene op heden geen bezoek in de gevangenis ontvangt van zijn familie. Ook werden er geen familiale contacten opgenomen in de bezoektolating van de gevangenis. Bovendien beperkt het EVRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn "familie". Hij verklaarde een minderjarige zoon te hebben in België nl. K. L. (...), geboren op (...).2009. Uit nazicht van de registers blijkt dat zijn zoon niet gekend is in het Rijk. Hieruit kan afgeleid worden dat zij nooit een verblijf voor een periode langer dan 3 maanden aangevraagd hebben in België en dus niet permanent in België verblijven. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit afgeleid kan worden dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied.

Betrokkene verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Georgië omdat hij in België behandeld moet worden voor zijn been. In Georgië heeft hij geen werk en schulden. Zoals reeds besproken legt betrokkene geen medische bewijsstukken voor ter staving van zijn medische verklaring. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Wat betreft de verklaring dat betrokkene niet kan terugkeren omwille van zijn schulden en het feit dat hij geen werk heeft kan worden opgemerkt dat deze verklaring op het eerste zicht geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Bovendien verzocht betrokkene op heden geen Internationale bescherming in het Rijk Een schending van artikel 3 van het EVRM kan bijgevolg dan ook niet worden waargenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 27 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1. In een eerste en enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van de artikelen 2 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.1. Het enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, wordt als volgt toegelicht:

“a. Motivation de l’ordre de quitter le territoire

*L’Office des étrangers motive notamment l’ordre de quitter le territoire de la manière suivante (pièce 1) :
(...)*

Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir suffisamment tenu compte du risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale qu’il pourrait subir en cas de renvoi dans son pays d’origine et ce, malgré ses déclarations, en violation de l’article 8 de la CEDH

b. De l’existence d’une vie privée

Dans la présente affaire, il convient en premier lieu de constater l’existence d’une vie privée dans le chef du requérant, lequel réside en Belgique avec son fils, L. K.

c. De la connaissance par l’autorité

Il convient de constater que l’autorité ne nie pas avoir connaissance de l’existence de cette vie privée puisqu’elle le reconnaît dans la décision attaquée.

L’Office des Etrangers indique en effet que le requérant vivait en Belgique avec son fils.

d. Du défaut de mise en balance des intérêts en présence en violation de l’article 8 de la Convention européenne des droits de l’homme

En vertu des principes découlant de l’article 8 de la Convention européenne des droits de l’homme, la partie adverse était tenue de se livrer à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, afin de vérifier si elle est tenue à l’obligation positive de permettre le maintien et le développement de la vie privée du requérant. Cette vérification devant s’effectuer par une mise en balance des intérêts en présence.

Dans ce cadre, il est essentiel de tenir compte de l’importance des intérêts en jeu pour le requérant ainsi que de l’impact de la décision attaquée sur sa vie privée. Or, en l’espèce, il apparaît clairement de la motivation de la décision litigieuse qu’en violation de l’article 8 de la Convention européenne des droits de l’homme, l’autorité est restée en défaut :

- de prendre en compte l’existence de la vie privée du requérant sur base des éléments de son dossier administratif ;

- a fortiori, de procéder à une mise en balance des intérêts en présence afin de déterminer si la mesure envisagée constitue ou non une atteinte disproportionnée au droit du requérant au respect de sa vie privée en Belgique.

A la lecture de la décision attaquée, l’autorité administrative ne tient pas suffisamment compte du fait que le requérant est père d’un enfant mineur. Le renvoi, même temporaire, impliquerait nécessairement des difficultés non négligeables dans le chef de l’enfant du requérant.

Il ne semble donc pas que les conséquences négatives et notamment, les craintes que peut légitimement ressentir un jeune enfant de grandir en l’absence de son père, aient été prises en compte par l’autorité administrative.

Il s’ensuit qu’à défaut d’avoir respecté la procédure prescrite par l’article 8 de la Convention européenne des droits de l’homme, la décision d’éloignement litigieuse est illégale.

e. A titre subsidiaire : de la disproportion de la mesure

Si, par impossible, votre Conseil devait considérer que l’autorité a procédé à une mise en balance des intérêts compte tenu de la vie privée du requérant – quod non – il conviendrait alors, à titre subsidiaire, de constater que la décision attaquée constitue une atteinte disproportionnée au droit du requérant au respect de sa vie privée.

L’éloignement du requérant du territoire belge aurait en effet des conséquences tout à fait disproportionnées par rapport au but recherché par l’autorité puisque le requérant serait privé de l’exercice de toute vie privée

en Belgique alors qu'il dispose d'un enfant dans ce pays et qu'il se comporte comme un père aimant et diligent à son égard.

L'éloignement du requérant aurait également pour conséquence de le séparer des membres les plus proches de sa famille, à savoir son fils.

Le requérant serait renvoyé dans un pays dont il ne conserve plus la moindre attache, où il ne connaît plus personne qui pourrait l'accueillir ou le soutenir (financièrement et émotionnellement).

Il va s'en dire que l'éloignement du requérant du territoire belge aurait des conséquences tout à fait disproportionnées par rapport au but poursuivi par l'autorité. Un éloignement du requérant, compte tenu de l'existence de la vie privée du requérant en Belgique est disproportionné.

Il ressort dès lors des éléments exposés ci-dessus qu'une mise en balance des intérêts en présence, si elle avait été effectuée par l'autorité – quod non –, aurait nécessairement conduit au constat d'un rapport disproportionné entre le but visé (l'éloignement du requérant) et la gravité de l'atteinte au droit de celui-ci au respect de sa vie privée.

De même, le requérant a certes commis des faits répréhensibles, mais uniquement dans le but de subvenir à ses besoins.

L'autorité aurait ainsi dû conclure à l'existence dans son chef d'une obligation positive en vertu de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, à savoir permettre le maintien et le développement de la vie privée du requérant et, dès lors, ne pas procéder à son éloignement du territoire.

De sorte que, compte tenu des circonstances de l'espèce et au regard de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, la décision litigieuse est tout à fait disproportionnée, en violation dudit article.

Il résulte également de ce qui précède que l'autorité administrative n'a pas procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire préalablement à l'adoption de la décision litigieuse et qu'elle n'a dès lors pas statué en toute connaissance de cause, en violation de son devoir de minutie.

La partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit dès lors être considérée comme sérieuse."

3.1.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) Raad stelt vast dat de verzoeker in de aanhef van zijn middel wel gewag maakt van een schending van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, maar dat hij in zijn uiteenzetting van dit middel nalaat om op voldoende duidelijke wijze uit te leggen hoe deze rechtsregels door de eerste bestreden beslissing zouden zijn geschonden. De verzoeker licht enkel de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM concreet toe, en in dit kader brengt hij in zijn uiteenzettingen nog bijkomend een schending naar voor van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is, wat de overige in de aanhef aangehaalde rechtsregels betreft, onontvankelijk.

3.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De verzoeker betoogt dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld met zijn zoon, L.K. De Raad merkt hieromtrent op dat de verzoeker niet stelt dat hij nauwe gezinsbanden onderhoudt met deze zoon, daar waar de verzoeker enkel spreekt van een privéleven in België. De verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift

bovendien geen enkel begin van bewijs bij noch van de identiteitsgegevens van L.K. (geboortedatum en -plaats, nationaliteit, e.d.m.), noch van de beweerdte verwantschapsband met hem, noch van het beweerdte verblijf in België van L.K., en nog minder van enige effectief onderhouden banden met L.K.

Dit klemde *in casu* des te meer, nu in de eerste bestreden akte het volgende werd vastgesteld:

"Betrokkene vulde op 24.05.2023 zijn formulier "hoorrecht" In. Hij verklaarde op het moment van het invullen reeds 15 dagen in België te verblijven. Hij verklaarde via de trein en een visum van Polen in België terecht gekomen te zijn. Hij verklaarde dat zijn paspoort en zijn visa van Polen in de gevangenis liggen. Hij verklaarde pijn te hebben aan zijn been en dat dit hem zou belemmeren om te reizen en of terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene legt echter geen documenten voor om deze beslissing te staven. En bij gebrek aan bewijs kan deze verklaring een verwijdering niet verhinderen. Hij verklaarde geen duurzame relatie in België te hebben. Hij verklaarde familie te hebben in België, maar hij deelt geen namen, geen band en beweert de adressen en telefoonnummers niet te kennen. Er kan opgemerkt worden dat betrokkene op heden geen bezoek in de gevangenis ontvangt van zijn familie. Ook werden er geen familiale contacten opgenomen in de bezoektolating van de gevangenis. Bovendien beperkt het EVRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn "familie".

Hij verklaarde een minderjarige zoon te hebben in België nl. K. L. (...), geboren op (...).2009. Uit nazicht van de registers blijkt dat zijn zoon niet gekend is in het Rijk. Hieruit kan afgeleid worden dat zij nooit een verblijf voor een periode langer dan 3 maanden aangevraagd hebben in België en dus niet permanent in België verblijven. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit afgeleid kan worden dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied."

De verweerder heeft zodoende wel degelijk rekening gehouden met verzoekers verklaring dat hij een zoon heeft die in België verblijft. De verzoeker gaat niet in op de vaststellingen die in dit verband in de eerste bestreden akte worden uiteengezet en toont niet aan dat zij blijf geven van een onzorgvuldige besluitvorming. Bovendien kan van de verweerder niet worden verwacht dat deze onderzoekt of de verzoeker, los van de beweerdte relaties met de voorgehouden zoon L.K., al dan niet een privéleven in België heeft opgebouwd dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, nu de verzoeker zelf aangaf pas vijftien dagen in België te zijn geweest, hetgeen een manifest te korte tijd is om dermate nauwe banden met en in de Belgische samenleving te kunnen smeden om te kunnen spreken van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

De Raad wijst er voorts samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat de vreemdeling die zich beroept op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezins- of privéleven, in de eerste plaats het bestaan dient aan te tonen van een privé- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De verzoeker blijft op dit punt echter geheel in gebreke. *In casu* wordt immers niet eens aangetoond dat L.K. daadwerkelijk een bestaand persoon betreft, evenmin wordt een verwantschapsband tussen de verzoeker en L.K. aangetoond, en nog minder wordt het aangetoond dat de verzoeker met L.K. in België, in de korte tijd dat hij hier heeft verbleven, nauwe en hechte banden heeft opgebouwd. De verzoeker beperkt zich tot één enkele en zeer vage bewering dat hij in België een zoon, L.K., heeft.

Blote beweringen volstaan uiteraard niet om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Aangezien het bestaan van beschermenswaardige relaties onder artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond, diende de verweerder uiteraard ook niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van een eventuele positieve verplichting die voort zou kunnen vloeien uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM.

3.1.4. Het enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 27 juli 2023 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd

4.1. In een eerste en enig middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het hoorrecht. Daarnaast maakt de verzoeker ook gewag van een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, wordt als volgt onderbouwd:

“1.

L'Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante :

[...]

2.

Concernant la violation de l'article 8 de la CEDH, le requérant s'en réfère aux arguments développés ci-dessus concernant l'ordre de quitter le territoire.

3.

L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

¶ Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]²

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [³ une menace]³ pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

4.

Il apparaît que l'office des étrangers n'a pas respecté le principe de motivation formelle des actes administratifs. Par une jurisprudence constante, le Conseil du contentieux des étrangers considère que l'interdiction d'entrée est une décision accessoire de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée ne peut pas se confondre avec celle de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée constitue l'accessoire de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire.

Conformément au principe selon lequel l'accessoire suit le principal, le sort de l'interdiction d'entrée dépend du sort de l'ordre de quitter le territoire et de la décision de refus de séjour. L'interdiction d'entrée perd sa raison d'être en cas d'annulation de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire.

En outre, l'interdiction d'entrée suppose une motivation distincte de l'ordre de quitter le territoire⁴. A titre d'exemple, dans un arrêt du 27 février 2015, Votre Conseil annule l'interdiction d'entrée pour défaut de

motivation, au motif que l'Office des étrangers s'est contenté de renvoyer à la motivation de la décision de refus de séjour.

En l'espèce, il apparaît que la motivation de l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée, pourtant actes juridiques distincts, est en tout point identique. Il appartenait à l'office des étrangers de motiver différemment l'interdiction d'entrée.

Il y a lieu de constater que la motivation est clairement insuffisante en ce qu'elle reproduit en tout point celle de l'ordre de quitter le territoire.

5.

D'autre part, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).

De plus, le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation. Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire.

Dans l'arrêt « M.G. et N.R. » prononcé le 10 septembre 2013 (C383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »

Dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit d'être entendu « fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46).

Elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ».

Par conséquent, les droits de la défense du requérant, notamment le principe 'audi alteram partem, ont été mis à mal dans le cas d'espèce.

Le droit d'être entendu n'a pas été respecté alors que le requérant disposait d'éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative. Plus spécifiquement, comme indiqué ci-dessus, le requérant est le père d'un enfant mineur.

L'interdiction d'entrée risque d'éloigner le requérant et son enfant pendant plusieurs années.

6.

Enfin, la partie requérante fait également grief à la partie défenderesse d'avoir opté pour une sanction sévère, à savoir une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans, sans préciser le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée.

A suivre le raisonnement de la partie adverse, le simple fait de venir sans visa sur le territoire et de n'y avoir pas d'adresse justifierait un bannissement de celui-ci durant trois ans, ce qui est constitutif d'erreur manifeste.

L'interdiction d'entrée étant illégale, doit être annulée."

4.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan is beslist om een inreisverbod op te leggen. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat de beslissing tot verwijdering van 27 juli 2023 gepaard gaat met dit inreisverbod en er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing tevens specifiek gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van drie jaar. In de bestreden akte kan hieromtrent het volgende worden gelezen:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 28.03.2023 werd betrokkene veroordeeld voor de correctionele rechtbank van Dendermonde voor gewone diefstal tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 1 jaar met uitstel 5 jaar. Uit het vonnis blijkt dat er in verschillende C. (...) in Vlaanderen verschillende inktpatronen, hoofdtelefoons/oortjes en tabak werden gestolen. Betrokkene werd op 06.06.2023 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor gewone diefstal, bendevoorming-deelname en poging gewone diefstal. Feiten waarvoor hij later mogelijks nog veroordeeld kan worden. Betrokkene betaalde op 27.07.2023 een borgsom. De feiten, indien bewezen, getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid, een manifest gebrek aan respect voor de eigendom van derden evenals een gebrek aan normbesef, waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Het plegen van vermogensdelicten zorgt onmiskenbaar voor een onveiligheidsgevoel bij de Een dergelijke attitude wijst op een gevaarlijke antisociale handelwijze van de betrokkene ingegeven om op een gemakkelijke wijze aan geld te geraken en zo in zijn onderhoud te kunnen voorzien, gelet op het feit dat de betrokkene over geen enkele officiële bron van inkomsten beschikt. In deze omstandigheden levert de betrokkene een manifest gevaar op voor de openbare orde. Ook stelt het aanhoudingsmandaat dat betrokkene gewag maakt van een verslavingsproblematiek. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten en het herhalende karakter, kan betrokkene worden geacht de openbare orde opnieuw te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene vulde op 24.05.2023 zijn formulier "hoorrecht" in. Hij verklaarde op het moment van het invullen reeds 15 dagen in België te verblijven. Hij verklaarde via de trein en een visum van Polen in België terecht gekomen te zijn. Hij verklaarde dat zijn paspoort en zijn visa van Polen in de gevangenis liggen. Hij verklaarde pijn te hebben aan zijn been en dat dit hem zou belemmeren om te reizen en of terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene legt echter geen documenten voor om deze beslissing te staven. En bij gebrek aan bewijs kan deze verklaring een verwijdering niet verhinderen. Hij verklaarde geen duurzame relatie in België te hebben. Hij verklaarde familie te hebben in België, maar hij deelt geen namen, geen band en beweert de adressen en telefoonnummers niet te kennen. Er kan opgemerkt worden dat betrokkene op heden geen bezoek in de gevangenis ontvangt van zijn familie. Ook werden er geen familiale contacten opgenomen in de bezoektolating van de gevangenis. Bovendien beperkt het EVRM op algemene wijze dat het begrip "gezinleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinleven aan met zijn "familie". Hij verklaarde een minderjarige zoon te hebben in België nl. K. L. (...), geboren op (...).2009. Uit nazicht van de registers blijkt dat zijn zoon niet gekend is in het Rijk. Hieruit kan afgeleid worden dat zij nooit een verblijf voor een periode langer dan 3 maanden aangevraagd hebben in

België en dus niet permanent in België verblijven. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit afgeleid kan worden dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied.

Betrokkene verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Georgië omdat hij in België behandeld moet worden voor zijn been. In Georgië heeft hij geen werk en schulden. Zoals reeds besproken legt betrokkene geen medische bewijsstukken voor ter staving van zijn medische verklaring. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Wat betreft de verklaring dat betrokkene niet kan terugkeren omwille van zijn schulden en het feit dat hij geen werk heeft kan worden opgemerkt dat deze verklaring op het eerste zicht geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Bovendien verzocht betrokkene op heden geen Internationale bescherming in het Rijk Een schending van artikel 3 van het EVRM kan bijgevolg dan ook niet worden waargenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

De verzoeker betoogt dat een inreisverbod een motivering vereist die verschilt van deze van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij geeft aan dat in voorliggende geval de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod op elk punt identiek zijn, terwijl het om verschillende juridische akten gaat. De verzoeker acht de opgegeven motieven duidelijk onvoldoende nu enkel de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten worden herhaald.

Vooreerst wordt erop gewezen dat in het bestreden inreisverbod als juridische grondslag artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt aangeduid. Tevens wordt uitdrukkelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar in verzoekers geval proportioneel wordt geacht. Dat bepaalde motieven gelijkkluidend zijn aan motieven die tevens bij het bevel om het grondgebied te verlaten zijn opgenomen, betekent *an sich* nog niet dat het bestreden inreisverbod niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar de verzoeker nog verwijst naar 's Raad arrest met nummer 139 936 van 27 februari 2015, dient er volledigheidshalve op te worden gewezen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft zodat met de loutere verwijzing ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien kan in het arrest waarnaar de verzoeker verwijst niet worden gelezen dat het inreisverbod wordt vernietigd omdat het gelijkkluidende motieven bevat aan het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat.

Aldus kunnen de motieven die het bestreden inreisverbod onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de tweede bestreden beslissing opgegeven motieven en waar hij gewag maakt van een manifeste beoordelingsfout, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

4.2.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat" (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men "het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft de verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid voor wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

In de tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van drie jaar:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 28.03.2023 werd betrokkene veroordeeld voor de correctionele rechtbank van Dendermonde voor gewone diefstal tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 1 jaar met uitstel 5 jaar. Uit het vonnis blijkt dat er in verschillende C. (...) in Vlaanderen verschillende inktpatronen, hoofdtelefoons/oortjes en tabak werden gestolen. Betrokkene werd op 06.06.2023 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor gewone diefstal, bendeforming-deelname en poging gewone diefstal. Feiten waarvoor hij later mogelijks nog veroordeeld kan worden. Betrokkene betaalde op 27.07.2023 een borgsom. De feiten, indien bewezen, getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid, een manifest gebrek aan respect voor de eigendom van derden evenals een gebrek aan normbesef, waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Het plegen van vermogensdelicten zorgt onmiskenbaar voor een onveiligheidsgevoel bij de Een dergelijke attitude wijst op een gevaarlijke antisociale handelswijze van de betrokkene ingegeven om op een gemakkelijke wijze aan geld te geraken en zo in zijn onderhoud te kunnen voorzien, gelet op het feit dat de betrokkene over geen enkele officiële bron van inkomsten beschikt. In deze omstandigheden levert de betrokkene een manifest gevaar op voor de openbare orde. Ook stelt het aanhoudingsmandaat dat betrokkene gewag maakt van een verslavingsproblematiek. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten en het herhalende karakter, kan betrokkene worden geacht de openbare orde opnieuw te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene vulde op 24.05.2023 zijn formulier "hoorrecht" in. Hij verklaarde op het moment van het invullen reeds 15 dagen in België te verblijven. Hij verklaarde via de trein en een visum van Polen in België terecht gekomen te zijn. Hij verklaard dat zijn paspoort en zijn visa van Polen in de gevangenis liggen Hij verklaarde pijn te hebben aan zijn been en dat dit hem zou belemmeren om te reizen en of terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene legt echter geen documenten voor om deze beslissing te staven. En bij gebrek aan bewijs kan deze verklaring een verwijdering niet verhinderen. Hij verklaarde geen duurzame relatie in België te hebben. Hij verklaarde familie te hebben in België, maar hij deelt geen namen, geen band en beweert de adressen en telefoonnummers niet te kennen. Er kan opgemerkt worden dat betrokkene op heden geen bezoek in de gevangenis ontvangt van zijn familie. Ook werden er geen familiale contacten opgenomen in de bezoektoelating van de gevangenis. Bovendien beperkt het EVRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn "familie". Hij verklaarde een minderjarige zoon te hebben in België nl. K. L. (...), geboren op (...).2009. Uit nazicht van de registers blijkt dat zijn zoon niet gekend is in het Rijk. Hieruit kan afgeleid worden dat zij nooit een verblijf voor een periode langer dan 3 maanden aangevraagd hebben in België en dus niet permanent in België verblijven. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit afgeleid kan worden dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied.

Betrokkene verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Georgië omdat hij in België behandeld moet worden voor zijn been. In Georgië heeft hij geen werk en schulden. Zoals reeds besproken legt betrokkene geen medische bewijsstukken voor ter staving van zijn medische verklaring. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Wat betreft de verklaring dat betrokkene niet kan terugkeren omwille van zijn schulden en het feit dat hij geen werk heeft kan worden opgemerkt dat deze verklaring op het eerste zicht geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Bovendien verzocht betrokkene op heden geen Internationale bescherming in het Rijk Een schending van artikel 3 van het EVRM kan bijgevolg dan ook niet worden waargenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

4.2.4. De verzoeker benadrukt dat het inreisverbod het *accessorium* vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod zijn bestaansreden verliest wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Gelet op de ongegrondheid van het enig middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dient niet in te worden gegaan op de vraag of het inreisverbod als *accessorium* mee dient te worden vernietigd.

4.2.5. De verzoeker betoogt dat hij de vader is van een minderjarig kind en hij voert aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Hiertoe verwijst hij onder meer naar hetgeen omtrent artikel 8 van het EVRM werd uiteengezet in het middel onder punt 3.1.1.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing rekening hield met verzoekers verklaring dat hij in België een minderjarige zoon heeft:

"Hij verklaarde een minderjarige zoon te hebben in België nl. K. L. (...), geboren op (...).2009. Uit nazicht van de registers blijkt dat zijn zoon niet gekend is in het Rijk. Hieruit kan afgeleid worden dat zij nooit een verblijf voor een periode langer dan 3 maanden aangevraagd hebben in België en dus niet permanent in België verblijven. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit afgeleid kan worden dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied."

De verzoeker gaat niet op concrete wijze in op dit motief uit de tweede bestreden beslissing. De verzoeker betwist niet dat zijn zoon niet gekend is in de Belgische registers en dat hieruit kan worden afgeleid dat hij nooit een verblijf voor een periode langer dan drie maanden heeft aangevraagd in België en hij dus niet permanent in België verblijft. De verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift ook geen bijkomende stukken bij, die deze vaststelling uit de bestreden beslissing aan het wankelen kunnen brengen. *In casu* wordt immers niet eens aangetoond dat L.K. daadwerkelijk een bestaand persoon betreft, evenmin wordt een verwantschapsband tussen de verzoeker en L.K. aangetoond, en nog minder wordt het aangetoond dat de verzoeker met L.K. in België, in de korte tijd dat hij hier heeft verbleven, nauwe en hechte banden heeft opgebouwd. De verzoeker beperkt zich tot één enkele en zeer vage bewering dat hij in België een minderjarige zoon heeft.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze omstandigheden niet aangetoond.

4.2.6. De verzoeker betoogt dat hij niet op een serieuze manier werd uitgenodigd om in detail zijn situatie uiteen te zetten.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen

bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het kan niet worden betwist dat bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod uitvoering werd gegeven aan het Unierecht en dat deze maatregel eveneens moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een inreisverbod met een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De verzoeker betoogt dat hij erop had kunnen wijzen dat hij de vader is van een minderjarig kind.

Vooreerst betwist de verzoeker niet dat hij “op 24.05.2023 zijn formulier “hoorrecht” in(vulde)”. Aldus werd de verzoeker in tegenstelling tot wat hij lijkt voor te houden wel degelijk voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing gehoord. Tevens blijkt uit de motieven van de tweede bestreden beslissing dat de gemachtigde concreet rekening hield met de verklaring van de verzoeker dat hij de vader is van een minderjarig kind. Zo wordt in de tweede bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Hij verklaarde een minderjarige zoon te hebben in België nl. K. L. (...), geboren op (...).2009. Uit nazicht van de registers blijkt dat zijn zoon niet gekend is in het Rijk. Hieruit kan afgeleid worden dat zij nooit een verblijf voor een periode langer dan 3 maanden aangevraagd hebben in België en dus niet permanent in België verblijven. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit afgeleid kan worden dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied.”

De verzoeker gaat niet in op dit motief uit de tweede bestreden beslissing. De verzoeker betwist niet dat zijn zoon niet gekend is in de registers van de verweerder en dat hieruit kan worden afgeleid dat hij nooit een verblijf voor een periode langer dan drie maanden heeft aangevraagd in België en hij dus niet permanent in België verblijft. De verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift ook geen bijkomende stukken bij die deze vaststelling uit de bestreden beslissing aan het wankelen kunnen brengen. Nergens uit blijkt dat K.L., geboren op (...) 2009, op legale wijze in België zou verblijven. De verzoeker toont dit op geen enkele wijze aan.

Aldus moet worden vastgesteld dat de verzoeker geen elementen aanreikt waarmee bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening werd gehouden en die alsnog tot een andere uitkomst hadden kunnen leiden.

De vage bewering dat de verzoeker niet op een serieuze wijze werd gehoord over zijn persoonlijke details, volstaat niet om het bestreden inreisverbod aan het wankelen te brengen.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aangetoond.

4.2.7. De verzoeker betoogt nog dat, wanneer de redenering van de verweerder wordt gevolgd, uit het simpele gegeven dat men zonder visum het grondgebied betreedt en dat men geen adres heeft zou volgen dat men een inreisverbod gedurende drie jaar opgelegd krijgt. Volgens de verzoeker maakt dit een manifeste appreciatiefout uit.

De verzoeker gaat evenwel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Thans wordt de verzoeker geen inreisverbod met een termijn van drie jaar opgelegd omdat hij zonder visum naar België is gekomen en/of omdat hij geen vast adres heeft. Nergens kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat aan de verzoeker dergelijke zaken worden aangewreven. Wel wordt de geldingsduur van drie jaar als volgt verantwoord: *“(o)p 28.03.2023 werd betrokkene veroordeeld voor de correctionele rechtbank van Dendermonde voor gewone diefstal tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 1 jaar met uitstel 5 jaar. Uit het vonnis blijkt dat er in verschillende C. (...) in Vlaanderen verschillende inktpatronen, hoofdtelefoons/oortjes en tabak werden gestolen. Betrokkene werd op 06.06.2023 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor gewone diefstal, bendevorming-deelname en poging gewone diefstal. Feiten waarvoor hij later mogelijks nog veroordeeld kan worden. Betrokkene betaalde op 27.07.2023 een borgsom. De feiten, indien bewezen, getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid, een manifest gebrek aan respect voor de eigendom van derden evenals een gebrek aan normbesef, waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Het plegen van vermogensdelicten zorgt onmiskenbaar voor een onveiligheidsgevoel bij de Een dergelijke attitude wijst op een gevaarlijke antisociale handelswijze van de betrokkene ingegeven om op een gemakkelijke wijze aan geld te geraken en zo in zijn onderhoud te kunnen voorzien, gelet op het feit dat de betrokkene over geen enkele officiële bron van inkomsten beschikt. In deze omstandigheden levert de betrokkene een manifest gevaar op voor de openbare orde. Ook stelt het aanhoudingsmandaat dat betrokkene gewag maakt van een verslavingsproblematiek. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten en het herhalende karakter, kan betrokkene worden geacht de openbare orde opnieuw te kunnen schaden.”* De verzoeker gaat hier niet op in.

Met zijn betoog maakt de verzoeker dan ook niet aannemelijk dat een manifeste appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht voorligt.

Waar de verzoeker aanvoert dat een inreisverbod van drie jaar streng is, dient te worden opgemerkt dat de verweerder zich houdt aan de termijn, zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat een verwijderingsmaatregel gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal drie jaar indien er aan de betrokkene geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, zoals *in casu* het geval is. Gelet onder meer op de door de verzoeker gepleegde feiten en de hoger geciteerde vaststellingen omtrent verzoekers attitude en verslavingsproblematiek en daar waar de verzoeker op zich niet betwist dat zijn gedrag een bedreiging vormt voor 's lands openbare orde en waar de verzoeker zijn bewering, dat hij een zoon heeft in België, niet hard maakt, toont de verzoeker niet aan dat en gaat het naar oordeel van de Raad niet elke redelijkheid te buiten om hem een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

4.2.8. Het enig middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod, is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE